

המוציא יין פרק שמיני שבת

עז.

עין משפט
גר מצוה

ד א ב מ"ח פ"ח מהל' שבת
הלכה ז:
ה ג שם הלכה יז:

לעזי רעט"י

לפ"א. חולד.
יניים).
ייל"א. ברקית (מחלת
זק.
לזוי"ר [גלו"ד]. דבק

מוסף תוספות

- [illegible]

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

שָׁבוּן בוחֲשִׁין יֵאָרְדוּ. אִין נִרְאֵה לִרְ"י לִפְרֵס דֵּהֵיין תַּנְלוּ דְבִתּוּסַפִּתִּי קִמְנִי בְּזֶךְ מִיִּלְתָּ גּוֹפֵא שְׂבוּחִים לְחֹרוּר וּבִצְכּוּרוֹת (דף נא: ע"ב)
חֲשִׁיב תַּנְלוּ וְחֹרוּר אֲלֵמָא תַּנְלוּ לָא הֵייוּ חֹרוּר: דָּם וּבִרְ מִינִי מִשְׁקִין בְּרִבְעִית. בְּתוּסַפִּתָּא תַּנְלוּ וְשֹׂאֵר מִינִי מִשְׁקִין וְכֵן נִרְאֵה: דָּהּ
כֹּל מִינִי מִשְׁקִין אִינִן בְּרִבְעִית דִּין

וּשְׁמֹן וּדְבַשׁ וּמִים שִׁיעוּרֹן כְּדַמְתָּ
בְּמַתְנִי: **אֲבֹן מִצְנִיעַ אֲבֹן מוֹצִיא**
הוּא. פִּירֵשׁ בְּקוּטָא ^גדְּהוּה מִנִּי לְמִימַר
הַצֵּב עַל שִׁלְתָּנֵינוּ וְהוֹצִיא אֵלָּה דִּינְחָא
לִיה לְנִשְׁטוּי בְּשֵׁלָה הוֹצִיא הַמִּצְנִיעַ עֲלֵינוּ
מִשּׁוּם דְּלֹא תֵּימָא כְּרַשְׁ"א ^אוּקְשָׁה דְּמִנְגֵן
לְתֵימָא כְּרַשְׁ"א אֲדָרְבֵּה כְּרַשְׁ"ג
תֵּימָא דְּמִיירִי לְבִסְקוֹף ^יוְעוֹד לְתֵימָא
נָקַט בְּתַלְמִיד שֶׁאֵ"ל רַבּוֹ ^יאֲפִילוּ אִם
צִעֲלָמָא נִמְי' וְדוּחַק לֹמֵר דְּלֹא מַחֲיִיב
רַבִּי שְׁמַעוֹן מִתְּחַשְׁבֵּנו שׁוֹב לֹא אֵלָּה
תַּלְמִיד מִתְּחַשְׁבֵּנו דְּרַבּוֹ לֵךְ בְּרַחֵף ^י
דְּה"פ אֲטוּ מִצְנִיעַ לֹאֹ מוֹצִיא הוּא
דְּמַדְלָה קַתְנִי אֲבֵל הַמִּצְנִיעַ צָבֵל שְׁהוּא
דְּהוּה מִשְׁמַע דְּהַמִּצְנִיעַ הוּא הַמּוֹצִיא
כְּדִדְיָק לַעֲיֹל אִינוּ חֵיב אֵלָּה הַמִּצְנִיעַ
מִתְּנִיתִין דְּלֹא כְּרַשְׁ"א אֲחֵר קַתְנִי
בְּמִצְנִיעַ מִשְׁמַע אֲחֵר אֲחֵר הַמִּצְנִיעַ
חֵיב בְּמוֹצִיא ^יוְלִהִי קִשְׁיָא לִיה אֲטוּ
מִצְנִיעַ לֹאֹ מוֹצִיא הוּא ^ידֵּהָ שׁוֹם
תִּנָּח לֹא מַחֲיִיב ^יאֲחֵ"כ הוֹצִיא הַמִּצְנִיעַ
אֵלָּה רַשְׁבִּ"א לְבָדוּ וּמִתְּנִיתִין לְכָל
גְּדוֹל (נִעְלֵי ע"ה): ^ידְּהַמִּצְנִיעַ דְּלֹא כּוּוּתִיָּה
וּמַשְׁנֵי בְּתַלְמִיד שֶׁאֲמַר לוֹ רַבּוֹ דְּכֵה"א
כִּי עַד מוֹדֵעַ שֶׁתַּלְמִיד עוֹשֶׂה כֵּן כֹּל לִיעַט
רַבּוֹ: ^יב ^י**שׁוֹפְכִין אֲמַאי חוּו**. דּוּקָא
אֲבִירִיתָא קָא צִעִי וְכֵן מִשְׁמַע לְקַמֵּן
(דָּק ע"ט). לְאֲמַר וְהָא טִיט דְּמַקְמִי
דְּלִיגְבִילֵה תִנָּח מוֹדֵעַ חֲכָמִים לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן בְּמוֹצִיא שׁוֹפְכִין כּו' וְהוּיָן צִעִי
שׁוֹפְכִין לְמַאי חוּו ^ידְּשִׁמְעַת בְּדַמְתִּי ^יאֵת
שְׁפִיר וְזָכַר לִי ^ירַבִּי דְּהִינִי טַעְמָא מִשּׁוּם
דְּשׁוֹפְכִין דְּמַתְּנִיתִין אִיכָא לְמִימַר
דְּחוּו לְכֵמָה דְּבָרִים לְרַחוּק צֵהס
כּוֹסוֹת וְקַעֲרוֹת דְּלֹא מֵאִסִּין כּוֹלֵי
הָאֵי אֵלָּה שְׁאִינִן רְאוּיִין לְשִׁמְיָה ^י
אֲבֵל הֵכָּה דּוּמִיא דְּדֵס קַתְנִי דְּמֵאִסִּין
טוֹבָא וְלִכְךָ צִעִי לְמַאי חוּו: ^י

עודה הלך ופנה לו דבר חשוב לכל חייב עילויה דבר
ונע' רביה מיהייב עילויה ואי לא לא מיהייב: אמר מר
במוציא שופכין לרה"ר ששיעורן ברביעית: שופכין
מיה לנבל בהן את המיט והתניא^א מיט כדי לעשות
הא דמיובל הא דלא מיובל לפי שאין אדם מורה
בדור: **מתני'** המוציא חבל כדי לעשות אוון לקופה
לנפה ולכברה רבי יהודה אומר "כדי ליטול ממנו
י לכתוב עליו קשר מוכסין והמוציא קשר מוכסין חייב
גזיר

א' הוא: ר' שמעון אומר כד"א. דמחייב בשיעורא וזוטא כי האל:
 נא והולילו אינו חייב אללא ברביעית: במוזילא שופרין. אדם שלא
 מיטט: אנו מנניע לאו מוזילא הוא. הלל אין מתחייב אללא על ידי
 לך ופנה לי המקום: דבר שהשוב לכל מיחייב עליו. ואף על גב
 דבעינן שעורא דחשיב במוזילא כלומר בדבר שאין לך לילך בו
 מ"ס לך לילך [בין] אחר מחשבה של מנניע כגון המנניע כל שהוא חייב בו
 נמנניען כמורו והפסד לו והאניעו" מתחייב לו ונחשבמו של זה. וא"ה
 ואין לך לילך בו אללא אחר הוצאתו של זה אבל אם היה זה מנניע דבר
 ממחשבה של זה אוקמא אביי אפי' באתר שהולילו וכ"ס אם הולילו הוא
 חיי לגב טובא וכיון דהוצאת מיטט חשיבא בכדי פי כור בעינן נמי
 בכדי פי כור אבל זה שעדיין לא נגבול אינו נשער בכך לפי שאין אדם
 ברים אחרים: ברתנ"י און לקופה. לאחזה בה: תנאי. לתלותו בו:
 ומו: קשר של מופסין. יש לך אדם שנותן המכס לראש הניהר במקום
 המכס ודרכו לכסות בו שתי אמותיו וכן גדולות משתי אמותיו שלנו:
 נייך

של שמעון בן אלעזר או או קתני או אבר קטן של גדול או להפך וכולה חד שיעורא הוא: כ"ט כו'. ודרכי ינאי תנאי: מדי כל מילתא דשכיחא ולא שכיחא. כל ששיעורא חכמים לענין הפסוק והוא רלו לשיני דברים חדא שכיחא ותדא לא שכיחא אזור רבנן בשיעורין צמר דשכיחא ואפילו היא

וליתא דרבי ינאי אבר
בן אלעזר סבר אבר
דקטן בן יומו כי הדר
אבר קטן דגדול אין א
לא מאי הוי עלה תא
בן אלעזר אומר שמן
קטן בן יומו: מים
הקילור: אמר אביי מסמ
ולא שכיחא אזול רבנ
שכיחא ושכיחא אזול
לחומרא יין שתיתו
שכיחא אזול רבנ ב
לקולא חלב אכילתו
שכיחא אזול רבנ בת
אכילתו שכיחא רפוא
בת רפואתו לחומרא
שכיחא רפואתו לא ע
רבנן בת רפואתו
בגלילא שנו רבא א
מקומות כדשמואל ד
מסו ומטללי לבר ממ
ושאר כל המשקין בר
וכל מיני משקין בר
אלעזר אומר דם כדי
כוחלין לברקית ומאי
ברא רשב"ג אומר דם
שכן כוחלין ליאחא
דברושתינא וסימנך
בר"א במוציא אבל במ
שמעון אומר בר"א בכ
חייב אלא ברביעית
במוציא שופכין לרה
אמר מר בר"א במו
שהוא אטו מצניע לא
הכא במאי עסקינן
לך ופנה לי המקום ל
שאינו חשוב לכל אי
מודים חכמים לר"ש
במהי חזו אמר רבי
לחא פי כור לא קשי
לגבל טיט לעשות תל
גמיו כדי לעשות תל
מדת מנועל לקטן נייר

המזמנים. והואיל חייב בכל שהוא. לקמיה פריך חטו מזמני לאו ה' **במזמנים.** בשיעור הזה וחור והואיל: **אבל** **במזמני.** אדם שלא ה' להניען אינו חייב אלא בדיעבית דנציר מהכי לא חזו כדלקמן לגבי ההואיל: **אמר** **אזני הכא** **במזמני.** כגון שוליא דנציר שאומר לו ר' דלאל אצניעה רביה לנצרו: **דבר** **שאינו חשוב לכל כו'.** והכי קאמר דלאל אמר והואיל ש לא ה' מהחשבה תליה בזה שהואיל אבל במזמני דנציר ההואיל ורשב"א אמרה ואולי נעשמה דאמר בפרקין (לעיל) דדבר ש דמתי לאוקמי במזמני גופיה ולמימר הכי דכ"א במזמני דדבר שלא הוא מתחילה וחור והואיל חייב אלא משום דשמעין ליה דאמר נחמיש ו פי כור. נקב שותמין זו המפות ושיעורא וזוטא הוא ומרביעי (ע) דעבדי לטיט בכדי גיבול פי כור: **דמיגבל.** כבר חש שטורה לגבל שיעור מועט כה ואם חל לגבל מגבל יומא ועושה לו **מגבל מועט.** להראותו לאומן כהדו וז' חצי כותם. נייר. מעשים עושין מוחל או מוחל לו במתנה מוסר לו חותם להראות למוסר שמחל

ים, שלא קרם והצניעו אינו חייב אלא על רביעית. ואקשינן אמר מ'ר' שמעון אומר בד"א במצניע רביעית. ואמרין וכי מאחר שהצניעו לצרכו היאך אינו חייב אלא על הוצאתו, פ'י' בכל שהוא, ו'יין וכו'. ואוקימנא דר' שמעון בתלמיד שאמר לו רבו לך פנה לי מקום לסעודה והלך ופניה

מסורת הש"ס

(א) לעיל מו. וי"ש בחסותפסח
(ב) וגי הערך בגדליה שט
פ מ גלז שס דרועי פ
מועילין לען בקיורו כנו מ
קדקס (ג) לקמן קד. ק. פ
דרועס מועילין להקס
עבר גילז ועי חוס' לעיל מ
ד"ה בגדליה. וכן בחס' חגיה
(ד) ד"ה בגדליה (א) (חוסס)
פס"ה. וגי הערך דרוד
פ עטלה קריומו על ג
עיטו. (ה) לקמן עט. פ
(ו) לקמן עט. פ. (ז) עט. פ.
(ח) שבת פס"ה כ"ה
(ט) עט. פ. (י) כ"ה עט. פ.
וכא חלז ויחלז.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בגלילא שנו וכו' לשון בור קילור. נ"ב ע"ל בדף מז במ"ש התוס' בד"ה בגלילא: (ב) ד"ה פי סור וכו' בהנך מיא דעצדי לטיט:

גליון הש"ס

גמ' שבן בוחלין לברקית.
עי' זכורות דף לח ע"ז תוס'
ד"ה וסימנך:

רבינו חננאל

[illegible]

(א) ונראה ד"ל הוצאתו בכל שהוא יהא חייב והאיך לרייך שיעור המפורש במשנה המוציא יין וכו'.